

Quatre setmanes

Dissabte 5 de març

Aquí comença el diari del tarat del Xavi. Xavi El Tarat comença la seva merda de diari. Si et penses que escriuré sobre el Gerard flipes.

Escriure un diari, si no cada dia, el més sovint que puguis. Escriure un diari el més sovint que puguis. Escriure un diari el més sovint que puguis. És això, no? Imbècil.

Diumenge 6 de març

Aquest matí he agafat la bici i he fet la Transplantbike'17 sense parar ni a pixar. Després no he volgut anar a casa perquè faltava molt per dinar i me n'he anat a l'aeròdrom a veure les avionetes.

Au, fins demà.

Dilluns 7 de març

La imbècil de química m'ha expulsat. Capulla. I tot per culpa de l'Adrià. És que quan l'agafi li trenco la cara, es que li tallo els ous. I a la tia aquesta què li passa, està flipada o què, si jo no he fet res. Com que l'Adrià és curt, pobret Adrià, doncs a pringar el Xavi!

El Quim no ha vingut, ni a l'institut ni a futbol. M'he torçat el turmell. És que soc subnormal.

Dimarts 8 de març

Al migdia, sermonet de la mama: la de química ha trucat a casa per lo d'ahir.

Em fa pena la mare. No puc amb la mare. El pare és diferent, però la mare m'enfonsa, és que m'ensorra. M'en-sor-ra, em quedo enterrat a la sorra.

Dimecres 9 de març

Posaré foc a l'institut, és que ho juro, hi calaré foc. Un dia de cada dia, amb tot déu a dintre. És que m'ho juro a mi mateix. L'imbècil de castellà incidència, aquest es fa el bo però no ens aguanta.

El Quim ha tornat avui però ara va sempre amb els de tercer. Que li aprofiti.

Dijous 10 de març

Quan he d'anar al Gregori em poso molt nerviós. És que ploraria de nervis. Avui no he dinat i després m'he afartat de galetes.

Quan hi he arribat estava grogui perdut. He estat molta estona sense obrir la boca. Al començament d'anar-hi em feia molta ràbia, haver de pagar per parlar. Per parlar de què? Clar que no el pago jo, però, igualment, val una pasta cada vegada que hi vaig. Podria pagar-me les estades de futbol del juliol només amb quatre visites d'aquestes.

Jo m'estava allà callat, però no estava incòmode. Tampoc no sé què esperava; no esperava res, només era allà. És estrany perquè ara, quan hi vaig, encara que moltes vegades no se què dir, m'agrada estar-hi. És un lloc tranquil, tot és blanc, net, ple de llum.

Al final hem parlat una mica d'això d'escriure cada dia. Diu que són "paraules per a mi", que és perquè parli amb mi mateix. Ell no ho pensa llegir, ni ell ni ningú, no ho ha de llegir. Doncs haver avisat abans, pringat, que em currava l'ortografia.

Avui no hem parlat del Gerard.

Divendres 11 de març

Odio els divendres. Els divendres em fan vomitar, em fan més fàstic que la cara d'idiota de l'Adrià.

Dissabte 12 de març

Em rebenta que el Quim passi de mi. A l'entrenament ens hem saludat i tal però al vestidor ha anat molt de pressa i se n'ha anat sense dir res. Potser van al canal i sap que jo passo. Ahir va ser horrible. Tota la vida, tota la meva puta vida els divendres faran vomitar? Més que els altres dies, vull dir? Perquè tots els dies fan vomitar, però amb els divendres no puc. Els divendres no faig res. Em quedo a casa. La tarda dels divendres m'estic a casa només esperant que passi, que s'acabi d'una vegada i que sigui dissabte. El temps és diferent, els divendres. Els divendres a la tarda em trenco. La mare es trenca, els divendres.

Diumenge 13 de març

Avui ha vingut l'àvia a dinar. És collonuda l'àvia, sempre sap què dir, encara que no parlem de res en especial. Els diumenges és l'únic dia de la setmana que a casa xarrem a l'hora de dinar, perquè hi és ella. M'agrada que em preguntin per l'institut, pels profes i tal, perquè quan li explico, per exemple, que m'han expulsat un altre cop o que aquest mes ja porto sis incidències, ella li treu importància, se'n riu i tot la tia, diu que el pare la va curar d'espants per tota la vida, que bé que se n'ha sortit, i aquesta mena de coses.

També és l'única que parla del Gerard. No en parla gaire, però no l'ignora com si fos un fantasma, com fem nosaltres. En parla normal, quan toca, tampoc és que li reciti un poema. Avui li he pispat una cullerada de gelat i ella ha tornat a explicar allò del restaurant i els anglesos. Jo encara no havia nascut i el Gerard, que era un flipat, va i se'n va a la taula del costat, on hi havia uns anglesos, s'enfila a una cadira buida i es posa a menjar-se un flam que tenien allà. No tenia ni dos anys, el tio. Als anglesos aquells els va fer tanta gràcia que li van comprar un gelat. El Gerard era així. Un jeta.

Dimarts 15 de març

Setmana d'exàmens. Merda. Avui matemàtiques i català. Demà castellà.

Ahir a la nit vaig somiar amb el Gerard. Érem petits, ell devia tenir uns set anys i jo cinc. Ens havíem enfilat dalt d'una teulada per mirar els muricecs. Al Gerard li encantaven els muricecs, xalava amb ells perquè són els únics mamífers que poden volar. Ens estàvem allà asseguts i els muricecs donaven tombs per sobre nostre, caçant al vol. Alguns ens passaven arran i nosaltres ens apartàvem, i llavors ens vam donar un cop de cap, l'un contra l'altre. Ens posàvem a riure i, just en aquell moment, al Gerard se li va arrapar un muricec al cap, un muricec enorme, i jo m'ho mirava aterrit, sense poder fer res; llavors em vaig despertar. Aquest somni és nou, però tots s'assemblen, tots els que hi surt el Gerard s'assemblen.

Dijous 17 de març

Avui al pati he estat amb el Quim. Ha estat bé, avui.

Divendres 18 de març

Aquest matí no he anat a l'institut. Tenia un mal de cap tan bèstia que em pensava que em rebentaria.

Ahir el Gregori em va preguntar pel Gerard. Ell no acostuma a preguntar, només diu alguna cosa de tant en tant, o em fa fer algun exercici dels seus, que molen; ahir va ser la primera vegada que em va fer parlar del Gerard així, directament. Que quants anys ens portàvem, que si compartíem habitació, que què fèiem als estius, i aquesta mena de coses. Jo estava tens; contestava lo mínim. Es deu pensar que soc idiota. Semblo idiota, de vegades. Jo volia parlar del Gerard, però no em sortia. Era com si tingués la seva foto al davant i no en sabés dir res, no tenia res a dir. I llavors em va dir que, un dia que em vingués de gust («però aviat, el cap de setmana seria un bon moment», va dir), que escrivís coses sobre el Gerard,

lo que volgués. Que podia fer una llista de coses que li diria ara mateix si el tingués al davant; o que podia explicar com era; el que m'agradava d'ell... lo que jo volgués.

Dissabte 19 de març

Quan anava amb el Gerard a l'institut, anàvem separats. Ell uns quants metres per davant meu. Com si no ens coneguéssim. El Quim sempre em deia: «Sou ben friquis vosaltres dos, i després sou cul-i-merda».

Se me'n fot. Se me'n fot. Se me'n fot. Se me'n fot tot.

Diumenge 20 de març

Coses que em fan ràbia del Gerard

1. Se'n reia de mi. Ara mateix se'n deu riure.
2. Es pensava que era molt llest.
3. Quan érem petits em lligava les puntes dels mitjons i em feia fer tard a l'escola.
4. Dues vegades, dues!, em vas cridar al matí perquè feia tard a l'escola i em vas fer córrer molt, i quan ja m'havia vestit i m'havia pentinat resulta que era diumenge.
5. Quan jo explicava alguna cosa a taula te'n reies de mi perquè deia moltes vegades "allavorens".
6. Feies riure a l'àvia.
7. Et pensaves que podies amb tot. Que jugaves a futbol millor que ningú. Que pujaves als arbres més de pressa que ningú. Que corries més que ningú. Per què em feies fer carreres si sabies que guanyaries?
8. Et pensaves que podies amb tot i va resultar que no. Jo també m'ho pensava. Et pensaves que podies amb tot, imbècil.

Dilluns 21 de març

Falten exactament divuit dies per les vacances de Pasqua. L'any passat Pasqua va ser més aviat. El dos d'abril farà un any, però aquest any el dos d'abril és dissabte en comptes de divendres, i encara no són vacances. Farà un any però no serà divendres.

Dimarts 22 de març

Un dia, a l'hivern, el Quim em va dir que enyorava el Gerard. Jo em vaig quedar de pedra. Jo no sabia que qualsevol podia enyorar el Gerard. Els que no són de casa. Jo em pensava que això només era cosa nostra.

Jo no ho sabia, que el trobava a faltar. No m'ho havia plantejat. A casa no en parlem, d'això. A casa vam plorar molt i ara cada divendres el passem com podem i ja està. Jo no sabia que el tap a la gola era per això. O que quan em quedo parat com un imbècil, com badant sense pensar en res, és per això. No sabia que el mal de panxa i la poca gana i el mareig, eren enyorament. Simplement va dir «El trobo a faltar molt, al Gerard». Què fàcil que ho va dir! «El trobo a faltar molt, al Gerard». Clar! Llavors ho vaig entendre. Com no l'havia de trobar a faltar, jo, si era el meu germà? Com no l'havia de trobar a faltar si l'enyorava fins i tot el Quim, que era el meu amic i no pas el seu? Però el Quim no sap res, de fet. Clar, per ell és molt fàcil: «Trobo a faltar el germà gran del meu amic, que era molt guai, ens arreglava la bici, sabia de tot». Així és molt fàcil. Va ser el dia que el vaig engegar a la merda.

Dimecres 23 de març

Quan vaig entendre això del nus a la gola i del mal de panxa, els nusos no es van esfumar. Encara els tinc. Tant si es divendres com si és dimarts. Marxaran algun dia? Em deixaran en pau?

Avui se m'ha mullat la làmina de Visual i Plàstica. Soc un inútil.

Dijous 24 de març

Sessió de Gregori. Li he explicat una mica per sobre la llista de retrets. A vegades tinc la sensació que m'expulsarà de la consulta, que no em voldrà veure més. Un dia ho vaig somiar i tot. Que trucava a la mare i li deia: «Senyora, no cal que es gastis els quartos, no val la pena». Em vaig despertar amb el nus al coll que m'ofegava.

Però no m'ha fet fora.

Dissabte 26 de març

Com serà Pasqua aquest any? Cap de nosaltres en diu res. Farà un any.

Diumenge 27 de març

Hem anat amb el Quim amb bici fins a Os de Balaguer, i després son pare ens ha vingut a buscar. Al migdia l'àvia m'ha portat un llibre. Quan em mira li riuen els ulls, com si veiés en mi alguna cosa bona.

Dimecres 30 de març

Aquesta nit he somniat que ens fotíem una pinya amb el cotxe (conduïa el Gerard, sense carnet, clar) i el seu airbag no s'obria.

Divendres 1 d'abril

Ahir el Gregori em va demanar que, de la llista de coses que vaig escriure sobre el Gerard, quina era la que em feia més mal. Em vaig quedar com fred. No podia parlar. No podia pensar. No recordava res de la llista. No sabia què havia de dir, què havia de sentir. Vam estat així molta estona. Potser un quart d'hora. Llavors va començar a parlar molt suau, com si no volgués que el que em deia em fes cap mal. Com si em volgués acariciar amb la veu. Deia que sovint els germans petits veuen els germans grans com superiors, com si fossin màgics. Però que són exactament igual que els petits, l'únic que van néixer abans. Que per al germà segon el gran hi ha estat des de sempre, com si fos una part de tu. M'estava explicant tot això i llavors em va agafar una mena de yuyu. El cos em va començar a tremolar, vaig fer un gemec i vaig arrencar a plorar. Plorava gemegant perquè pensava en el Gerard; no, tenia el Gerard a davant meu, a dins meu, i em feia molt mal, i jo cridava «Per què vas haver de saltar, per què vas haver de saltar, jo et deia que no saltessis». Estàvem vora el canal i el Gerard em reptava a saltar a l'altra banda, i jo li deia que estava boig, i jo cridava, allà a cal Gregori, com posseït. No sé quanta estona vaig estar així, jo plorant i el Gregori sostenint-me. «Per què vas saltar, imbècil, per què vas saltar i em vas deixar allà sol?» Ho anava repetint com un lament fins que no vaig poder més.

Dissabte 2 d'abril

Aquest matí hem anat al cementiri. L'àvia ha vingut, és clar, i després hem passat el dia junts.

A l'anar a dormir he anat a dir bona nit a la mare. Li he dit, molt suau, com si no volgués que el que li deia li fes cap mal, com si la volgués acariciar, que jo també trobava a faltar molt al Gerard.

C. Galceran